Pregaria.cat

Entrada

La cala

L'accés a aquella cala només es podia fer per mar. Petita, amb pocs metres de platja, quasi sense sorra durant l'hivern, que és quan hi vàrem anar en un matí transparent, lluminós i fred.

Al fons la petita barraca que durant l'estiu era oberta. Es podien veure alguns senyals de la temporada passada. La resta... roques, les parets immenses on els arbres s'hi arrelaven amb infinits lligams. El vent, les ones, la pau absoluta i... nosaltres.

Vàrem estar en silenci una llarga estona. Impressionant i tant bell tot el conjunt. Un somni, un temps especial. Jo no podia ni pensar. Em deixava seduir pel ritme de la realitat, i aquella visió del mar, que es perdia en un horitzó sense fi. Tu, en canvi pensaves i meditaves el que havíem estar parlant mentre érem a la barca. Feia pocs mesos que havies rebut el baptisme, vivies intensament la relació amb Déu, i quan ens trobàvem no paraves de fer preguntes sobre la nova fe i la nova vida.

Què penses ?

En el cant espiritual del Joan Maragall.

És clar.

I quan morim com podrem contemplar un mar com el nostre, el cel, la cala i escoltar el vent i les ones ?

Jo què sé.....crec que no ho sabrem mai; millor dit, fins que ens arribi.

Tu creus, amic meu, que Jesús contempla el que nosaltres veiem ?

Si. (Ara sentia els seus ulls clavats en mi. En ells hi veia el mateix color del mar).

Com? Si Ell ja no té els sentits corporals i el cervell com els nostres, com ho pot veure ?

Quina pregunta ! ....mira, penso, que el nostre cos i la nostra ment són vehicles de coneixement, relació, amor i apropament a la realitat sensible. Jesús glorificat te un cos espiritual, que arriba al fons mateix de la realitat, més enllà del temps i de l'espai, i li permet relacionar-se, interioritzar-se en el cor de les persones i fer-se present.

Ens va envair un profund silenci. No el veiem, ni el podíem veure. Però creiem que Ell hi era amb nosaltres, a la cala, aquell matí transparent d'hivern.

"Però, tal com diu l'Escriptura: Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit*, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen". (!ª Corintis 2,9)*